

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSA Jan Kremer

w sprawie z wniosku A. U.

przy uczestnictwie A. U.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 listopada 2010 r.,

zażalenia uczestnika postępowania na orzeczenie o kosztach

zawarte w pkt. IV postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 kwietnia 2010 r.,

sygn. akt VII Ca (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2010 r. Sąd Okręgowy w K. na skutek apelacji wnioskodawczynie A. U. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 listopada 2009 r. w przedmiocie podziału majątku wspólnego zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zamieszczone tam kwoty zastąpił innymi, oddalił apelację w pozostałej części, nakazał pobrać od wnioskodawczynie 164,64 zł na rzecz Skarbu Państwa tytułem uzupełnienia zaliczki na koszty biegłego oraz zasądził od uczestnika postępowania A. U. na rzecz wnioskodawczynie kwotę 1.762,80 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy uznał apelację za zasadną, ale tylko w części, nie uzasadnił natomiast rozstrzygnięcia o kosztach.

Uczestnik zaskarżył powyższe postanowienie zażaleniem w części dotyczącej kosztów postępowania apelacyjnego, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz zasądzenie od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kosztów postępowania. Zarzucił błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie: art. 100 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie zasady stosunkowego rozdzielania kosztów postępowania oraz art. 520 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie zasady, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie. Podniósł, że Sąd Okręgowy zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie całe koszty postępowania apelacyjnego, podczas gdy żądania wnioskodawczynie zostały uwzględnione tylko w mniejszej ich części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie zawiera ani wskazania podstawy prawnej, ani motywów, którymi kierował się Sąd Okręgowy rozstrzygając o kosztach postępowania zażaleniowego, co oznacza, że uzasadnienie nie odpowiada wymogom przewidzianym w art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 361 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 25 lutego 2010 r., sygn. akt V CZ 7/10, teza opublikowana w Biuletynie SN nr 4/10, s. 14). Nie jest rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie przyjętych przez Sąd Okręgowy motywów rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu, co jest niezbędne do oceny zasadności podniesionych w zażaleniu zarzutów naruszenia art. 100 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 520 § 1 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.